

a spectacolului. *America știe tot* este condusă de o femeie (interpretată de Marius Manolea în travesti) care are capacitatea de a prezenta o lume falsă cu tot ce are ea mai mincinos, dar capabilă să fie spațiu de evadare din lumea reală. Radu Afrim tratează personajele și temele cu umor, făcându-le chiar simpatice în fuga lor după o mică plăcere. Soluția travestiurilor și costumele complicate, dar sugestive și pline de conotații ironice, lucrează și ele în nota parodiei (semnate Alina Herescu), explică vizual această lume a dorințelor sexuale care înlocuiește sau anulează iubirea. Songurile Adei Milea însoțesc textul și oferă reprezentației un ritm aparte, relaxat și relaxant. Schemele comice par a fi la ele acasă în spațiul strâmt de la „Green Hours“. Replicile lungi adresate direct publicului reușesc să dea un aer interactiv și să implice spectatorii în această cursă a sexului și dezamăgirilor amoroase. Toți suntem la fel, toți aleargăm haotic după iubirea mult visată. Nicole Duțu schițează mai multe fațete ale acestei probleme, iar Radu Afrim, prin soluția travestiului, prin energia actorilor, prin puterea de sugestie a scenografiei și costumelor, le reprezintă cu ironie și înțelegere. Spectacolul arată personajele în tot grotescul și comicul experienței lor. Constantin Cojocaru, Andreea Bibiri, Marius Manolea creează tipologii diferite ale aceleiași lumi. Un spectacol care ridică întrebări prin chiar modul îndrăzneț de a rosti afirmații și concluzii. Dar, Nicole Duțu nu vede o lume sfârșită și fără soluții, pentru că suprema soluție este acest urlat după iubire, această lume într-o fugă haotică după o picătură de liniște.

Radio Total și Teatrul Luni de la „Green Hours“ – *America-știe-tot* de Nicole Duțu. Regia: Radu Afrim. Scenografia: Alina Herescu. Songuri de Ada Milea. Cu: Andreea Bibiri, Marius Manole, Ada Milea, Constantin Cojocaru, Romulus Chiciuc, Alin Teglas.

Mircea GHIȚULESCU

Amintiri din lumea de dincolo

Autor de subtile satire sociale (*Trăsura la scară*, *Aprilie dimineța*, *Ochelari*, *păpuși*, *podoabe*) scrise, riscant, în anii 1970–1980, epoca optimismului și a elogiului necondiționat („epoca de aur“, se spunea), dramaturgul Mihai Ispirescu a rămas pentru totdeauna nemulțumit de realism. O a doua lume, a subconștientului, străpunge, din loc în loc, textele sale. Din lumea profană/realistă, Ispirescu reușește să expedieze semnale ale sacrului (înțelegând prin aceasta toate categoriile suprarationale pe care le putem invoca), provocând scurtcircuite de comportament, nevroze, crize de identitate. Personajele sale erau atinse de un virus magic care provoacă nesfârșite reverberații de comportament ce ar putea fi comice, dacă nu ar deveni terifiante. Pe fondul acestui joc între comic și terifiant se desfășoară și acțiunea „comediei metafizice“ *Petrecere într-un pian cu coadă*, pusă în scenă la Teatrul „Nottara“ de Alexandru Repan: Vârstnic, dar nu ruinat, actorul *Vlad*

Foto: Ionuț Staicu

Ion Haiduc

se întoarce în orașul natal, hotărât să-și dedice restul vieții nu doar primei iubiri, ci iubirii. O regăsește pe *Alina*, prima dragoste, mai frumoasă ca oricând (Andreea Măcelaru Șofron, însoțită de un cântec sfâșietor despre iubire, are o aură lirică aparte), dar și pe muzicianul *Gică Moldoveanu* zis *Gimold* (Rareș Stoica: o figură romantică, smeadă, cu o voce bună și, se pare, bun instrumentist) care și-a dedicat viața gloriei de a termina *Simfonia neterminată* de Schubert, „Culmea Gloriei“ glumește, în stilul său, Mihai Ispirescu. Mai apar figuri pitorești, cum ar fi *Mielu Mondialu* (Ion Haiduc), magician de cartier, *Luiza* (Cătălina Ionescu-JOJO), soția lui Gimold, un grup de dansatoare de cabaret (Trupa *Ye-Ie-Ie*), etc. Tot atâtea figuri ieșite din neant ce dispar în neant, alcătuiind lumea de la *Braseria* în care Vlad și-a petrecut tinerețea ca actor de provincie. Se abate și pe acasă să-și vadă părinții, care au rămas la fel de bătrâni și la fel de obositori. *Camelia Zorlescu* (*Mama*) și *Ștefan Radoff* (*Tatăl*) au un mare succes de comunicare cu publicul. Totul este vesel și înduioșător, dar ceva terifiant te neliniștește. Toți au rămas la fel de tineri, doar Vlad a îmbătrânit. De fapt, în lumea morților apare un nou-venit, ignorant dar fericit că se poate întoarce printre amintirile sale, hotărât să înceapă o viață nouă dedicată iubirii unice pentru Alina. *Petrecere într-un pian cu coadă* de Mihai Ispirescu ne amintește de *Tărâmul celălalt* de Dușan Kovacevici, cu deosebirea că la autorul sârb eroul nu a murit încă, ci agonizează circulând între viață și moarte, „vizitând“ pe cei de dincolo pentru a reveni dincoace cu ultimele puteri. Procedul nu este nou dar creează subtile perspective: Mihai Ispirescu ne asigură că, dincolo de moarte, ne vom întâlni cu fosta viață pe care o putem corija pe ici pe colo, încât să devină aproape perfectă. *Petrecere într-un pian cu coadă* este o imensă nostalgie după anii tinereții, nostalgia înlăcrimată a omului care simte moartea pe aproape și vrea să-și facă despre ea o imagine cât mai plăcută. Pentru Alexandru Repan, autorul spectacolului și interpretul rolului principal (*Vlad*, un hoinar talentat și sentimental), iadul nu există: trecem cu toții din viața pământească direct în Paradis. Un paradis muzical ce determină însăși formula regizorală: un spectacol ca un program nostalgic de café-concert susținut, parțial, de formația *Skara-Otzki*, de Jojo și de toți actorii de la „Nottara“, a căror pregătire muzicală se apropie în mod periculos de talent. Având alături pe George Marcu (autorul muzicii originale și a colajului de cântece, inclusiv cele cu referințe proletcultiste, folosite pentru coloratura de epocă), Alexandru Repan a făcut muzica să vorbească. Apăra un cult al valorilor clasice (sunt numeroase momente de muzică simfonică), dar și geniul muzicii de a fixa amintirile mai bine decât memoria și a le aduce insuportabil de aproape. Un *musical* vesel și lipsit de griji, în aparență. Această *aparență* rezistă până aproape de final, când se dovedește că speranța în lumea cealaltă este iluzorie. Personajele sunt fantomatice, ființe de abur, fără corporalitate, amintirea celor care au fost. Tot iubire este și invocarea finală a lui Alexandru Repan care cade în genunchi și roagă fierbinte să fie iubit. Doar că, de data aceasta, nu mai vorbește cu Alina, ci cu Dumnezeu.

Teatrul „Nottara“ – *Petrecere într-un pian cu coadă* de Mihai Ispirescu. Regia: Alexandru Repan. Decorul: Hannes Schuller. Costumele: Anca Păslaru. Muzica: George Marcu. Cântă Formația *Skara-Otzki*. Dansează Grupul *Ye-Ie-Ie*. Distribuția: Alexandru Repan (*Vlad*), *Camelia Zorlescu* (*Mama*), *Ștefan Radoff* (*Tatăl*), *Andreea Măcelaru Șofron* (*Alina*), *Rareș Stoica* (*Gimold*), *Cătălina Ionescu-JOJO* (*Luiza*), *Mielu Mondialu* (*Ion Haiduc*). Premiera: 26 aprilie 2005.